

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **N. H.**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Praha 1, Opletalova 25

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 2. 4. 2025 vedené žalovaným pod sp. zn. OAM-5247/PP-2025, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 14 270 Kč, a to do rukou jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta

Odůvodnění:

I. Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

1. Žalobkyně se žalobou, která byla soudu doručena dne 29. 9. 2025, domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu a žádala, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vedené pod sp. zn. OAM-5247/PP-2025.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně uvedla, že dne 2. 4. 2025 požádala o vydání povolení k přechodnému pobytu. Podle § 169t odst. 6 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), byl žalovaný povinen rozhodnout o její žádosti do 60 dnů ode dne podání žádosti. Žalovaný do dne podání žaloby o žádosti žalobkyně nerozhodl. Žalobkyně podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, přičemž opatřením ze dne 8. 7. 2025, č. j. MV-101274-3/DO-2025, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) přikázala žalovanému rozhodnout o žádosti žalobkyně do 60 dnů od doručení zprávy Policie ČR o výsledku pobytové kontroly. Žalobkyně namítala, že lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti je nepřiměřeně dlouhá, neboť dosahuje rozsahu zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, a nadto je její počátek stanoven od právní skutečnosti, která je v dispozici správního orgánu, respektive na vůli žalobkyně nezávislá.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

3. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě popíral oprávněnost jejího podání, neboť měl za to, že v daném případě nebyl nečinný. Uvedl, že dne 2. 4. 2025 žalobkyně podala žádost o udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana ČR. Žalovaný dne 24. 6. 2025 požádal Oddělení pobytových agend Praha 3 o provedení pobytové kontroly. Dne 18. 7. 2025 žalovaný obdržel výsledek pobytové kontroly, ze kterého bylo zjištěno, že hlídka se pokusila provést pobytovou kontrolu na uvedené adrese celkem 4x, ovšem ani jednou nebyla žalobkyně a její manžel na prověřované adrese zastiženi. Jelikož výsledek pobytové kontroly jednoznačně neprokázal, že by žalobkyně s manželem bydlela na prověřované adrese, správní orgán dospěl k závěru, že nejvhodnějším způsobem, jak prověřit dokládané soužití žalobkyně s manželem, bude oba předvolat k výslechu a podání svědecké výpovědi. Oba byly předvoláni na termín 19. 11. 2025.
4. Žalovaný připustil, že již v řízení uplynula jak zákonná, tak náhradní lhůta stanovená Komisí v opatření proti nečinnosti, nicméně měl za to, že výsledek pobytové kontroly jednoznačně neprokázal, že spolu manželé skutečně sdílí společnou domácnost. Doplnil, že žalobkyně s manželem uzavřeli manželství dne 12. 9. 2024. K pozdějšímu termínu výslechu žalovaný sdělil, že se mu jej nepodařilo zajistit dříve z kapacitních a organizačních důvodů. Závěrem žalovaný připomenul, že je žalobkyně aktuálně oprávněna pobývat na území ČR na základě dočasné ochrany. Uzavřel, že pokud se žalobkyně s manželem dostaví ve stanovený termín k provedení výslechu (žalobkyně) a svědecké výpovědi (manžel), lze předpokládat, že žádost bude obratem po provedení tohoto úkonu rozhodnuta.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

5. Městský soud v Praze přezkoumal tvrzenou nečinnost na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí podle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

6. Soud se předně zabýval otázkou, zda žalobkyně podle § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledně vyčerpala prostředky ochrany proti nečinnosti ve správním řízení, přičemž dospěl k závěru, že se tak stalo.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně požádala Komisi o provedení opatření proti nečinnosti. Komise dne 8. 7. 2025 vydala pod č. j. MV-101274-3/SO-2025 opatření proti nečinnosti, ve kterém žalovanému uložila rozhodnout o žádosti žalobkyně ve lhůtě do 60 dnů od doručení zprávy Policie ČR o výsledku pobytové kontroly.
8. K tomu soud uvádí, že stanovená lhůta 60 dnů je stejná, jako je původní lhůta k vydání rozhodnutí upravená v § 169t odst. 6 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb. Podle judikatury přitom platí, že nově určená lhůta by měla být výrazně kratší než zákonná lhůta; lhůta o stejné délce je přijatelná jen výjimečně [viz bod 21 rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54]. Komise stanovení takto dlouhé lhůty nijak nezduvodnila. S ohledem na uvedené se soud ztotožňuje se žalobkyní, že se jedná o lhůtu nepřiměřenou.
9. Soud za nepřiměřené považuje i to, že počátek běhu lhůty k vydání rozhodnutí byl vázán na doručení zprávy o pobytové kontrole. Tato skutečnost je zcela závislá na žalovaném, neboť organizace kontroly i vyhotovení zprávy jsou výlučně v jeho kompetenci. Žalobkyně je pak bez jakékoliv možnosti ovlivnit termín těchto úkonů. Takto stanovená lhůta tedy neplní účel účinné ochrany. I z tohoto důvodu je tedy lhůta stanovená Komisí nepřiměřená.
10. Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že žalobkyně byla oprávněna podat žalobu bezprostředně poté, kdy jí bylo opatření Komise doručeno.
11. O podané žalobě soud uvážil následovně:
12. I když soud shledal, že lhůta stanovená Komisí v opatření proti nečinnosti je nepřiměřená, nic to nemění na skutečnosti, že Komise toto opatření vydala. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, Sb. NSS 2785/2013, přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti. S ohledem na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku, se soud již blíže nezabýval průběhem správního řízení před podáním opatření proti nečinnosti, neboť by to bylo nadbytečné. Žalovaný byl v tomto období nečinný.
13. Soud má zároveň za to, že žalovaný byl nečinný i po vydání opatření proti nečinnosti. Podle obsahu správního spisu předloženého žalovaným a rovněž jeho tvrzení uvedeného ve vyjádření k žalobě žalovaný, poté kdy mu byl dne 18. 7. 2025 doručen výsledek pobytové kontroly, k dalším úkonům přistoupil až dne 17. 10. 2025, tj. s odstupem 3 měsíců, kdy žalobkyni předvolal k výslechu a jejího manžela k podání svědecké výpovědi. Tyto úkony pak byly učiněny i po lhůtě stanovení Komisí v opatření proti nečinnosti.
14. K obraně žalovaného, že pozdější termín výslechu byl určen z kapacitních a organizačních důvodů, soud uvádí, že tyto skutečnosti nemohou zvrátit závěr soudu o jeho nečinnosti. Žalovaný byl povinen rozhodnout ve lhůtě stanovené zákonem, která je pro něj závazná a kterou nelze relativizovat interními problémy žalovaného. Jinými slovy, kapacitní a

organizační důvody uváděné žalovaným nejsou okolnostmi, které by mohly odůvodnit prodloužení zákonné lhůty nebo vyloučit jeho odpovědnost za nečinnost.

15. Pro úplnost soud podotýká, že obsah žalovaným předloženého správního spisu neskýtá žádný podklad pro závěr, že by se žalobkyně na průtazích v řízení jakkoliv podílela.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

16. Na základě shora uvedených skutečností shledal soud žalobu důvodnou, a proto v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému uložil povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně, k čemuž mu stanovil s ohledem na § 81 odst. 2 s. ř. s. in fine lhůtu 30 dnů od právní moci rozsudku. Soud vyšel z toho, že by mělo jít o kratší lhůtu, než je lhůta předpokládaná zákonem o pobytu cizinců, přihlédl též k obecné lhůtě pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 správního řádu. S ohledem na dosavadní délku řízení soud stanovení ještě delší lhůty nepovažoval za přiměřené.
17. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili nesouhlas.
18. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady související se zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění od 1. 1. 2025, částku 4 620 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky]. Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 2 130 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 14 270 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Petra Václavka.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 4. prosince 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.